

הפסכת fe רבי נחמן אהרנסון

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זצוק"ל
טוב להגיד ולשרי **גַּנְחָה גַּנְחָה גַּנְחָה גַּנְחָה גַּנְחָה** לזכות לכל הישועות

משפטים

אם כסף תלוה ...

אוצר היראה
מזמן ופרנסה פ"ה

יש ימי טוב וימי רע, שזה בחינת: **ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה**, היינו שצריך לעיין ולראות ולהסתכל היטב, ואז ימצא טוב גם בימי הרע בעצמך, כי **מלא כל הארץ כבודו**, ואפילו בכל לשונות העובדי כוכבים מלובש בהם אותיות התורה, שהם בחינת ימי טוב, רק מחמת שהימי רע חופין עליהם, על כן אין נראין כלל.

אבל מי שזוכה לשבר את יצרו בשלמות, או שמקשר על כל פנים לצדיק כזה שזכה לכסף את יצרו בשלמות, על ידי זה זוכה שיוכל למצוא אותיות התורה המלובשים בכל הלשונות, שזה בחינת שמוצא הימי טוב המלובשים בתוך הימי רע בעצמך.

ואז בודאי לא יחסר לו פרנסתו, כי יהיה נמשך לו שפע טובה וברכה, על ידי אותיות התורה שמברר ובונה מכל דבר, כי התורה היא מקור הברכה והשפע.

אך, מי שאינו זוכה לזה, כי הימי רע מתגברין ומעלימין ממנו הטוב המלובש בהם, על ידי זה אינו יכול למצוא אותיות התורה המלובשים בהמשא ומתן והעסקים שלו, ואזי יורדת השפע בצמצום גדול, ועל ידי זה מוכרח לבוא לידי הלוואות. כי כל הלוואה נמשכת על ידי שיש ימי טוב וימי רע, כי **רוב ההלוואות הוא מחמת חסרון פרנסה**, שאין לו עתה ומצפה שיהיה לו לאחר זמן, כי חושב שעתה הזמן אצלו בבחינת ימי רע, וכמרגל לשון זה בפי העולם לומר כך בכל פעם, ועל כן הוא לוח מחברו עתה, שימתין לו עד שיעברו הימי רע ואז יוכל לסלק לו.

ועל כן באמת כיוון שבא לידי הלוואות, קשה לו מאד שיצא מהם, ועל פי רוב אינו מסלק בזמנו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: **הלוואי שיפרע בזמנו הלוואי ודאי**, כי מאחר שאינו מאמין בשלמות, שגם בימי רע בעצמו יש טוב, איך ישיג הימי טוב? כי באמת הימי טוב וימי רע הם בכל יום בעצמו גם כן, רק כל אחד כפי מה **שמתגבר על יצרו להגביר הטוב על הרע**, כן נמשך עליו בחינת ימי טוב, ולהפך להפך, חס ושלום. והעיקר, שצריך להסתכל היטב ולהאמין שגם בהרע בעצמו, בחינת הימי רע, גם שם יש טוב, כי **מלא כל הארץ כבודו** כנ"ל, ואז בודאי יוכל להשיג פרנסתו דבר יום ביומו, ולא יצטרך לבוא לידי הלוואות וחובות; אבל זה שנפל להלוואות, על ידי זה שאינו יכול למצוא הימי טוב בתוך הימי רע, אז בודאי קשה לו לצאת מהחובות, כי **הרע מתגבר בכל פעם ביותר**, מאחר שאינו משתדל ומסתכל למצוא הטוב שבתוך הימי רע בעצמו, ועל ידי זה מתגבר הרע ביותר, ועל כן באמת **צריכין לזהר מאד מלהיות בעל חוב**. בפרט מי שכבר חטא ופגם ולא כבש את יצרו,

לשמחה, לשמוח בקדושת יהדותו וכו', אי אפשר לבוא לשמחה זו על פי רוב, כי אם על ידי מילין דשטותא, כי לשם נפלה השמחה בגלות.

ועל כן איש הישראלי כשמשמח את עצמו על ידי מילין דשטותא, על ידי זה מעלה ניצוצי השכינה מגלותה על ידי שמעלה ניצוצי השמחה מהגלות, וחוזרין ועולין ניצוצי השמחה למקורן ושרשן שהוא אצל ישראל, כי מקור נשמת ישראל הוא בבחינת שמחה, שהיא השכינה כנ"ל.

עלים לתרופה

מכתב כ"ח

בעזרת השם יתברך שחרית יום ד' חיי שרה תקצ"א. ברסלב.

שלום כנהוג.

מכתבו קבלתי. גם שלשה רובל חדש, תשואת חן חן לו על זה. והנה מכתבך היה לי לנחת גדול כי אני רואה שמכתבי עושים רושם טוב אצלך, ובאמת כולם נכתבו בתשועת ה' על ידי גודל תשוקת הרצונות והכסופין שלנו לה' יתברך.

נא בני, חזק ואמץ ותתמיד בלמודך היטב ללמוד כמה שעות בכל יום, וגם **לומר תהלים ותפלות בכל יום, וגם לפרש שיחתך בכל יום**, ולרחם על עצמך בכל יום. ואם יתן ה' יתברך יתן, ואם לאו לאו.

עלינו לעמוד כרש ואביון לבקש מתנת חינוך להציל נפשנו, אולי ירחם. ולא אוכל להתאפק מעוצם אהבתך מלכתוב לך מעט ממה שאמרתי בשבת קודש העבר.

ותמצית הענין מרומז בפסוק (בראשית

י"ח): **והוא יושב פתח האוהל כחם היום.**

יושב לשון המתנה ועכבה זמן רב, כמו: **ותשבו בקדש ימים רבים**, היינו שאין האדם זוכה להתגלות אלקות, בחינת **וירא אליו ה'** כי אם על ידי שיושב וממתין ומתעכב אצל פתח אוהל הקדושה זמן רב.

ואף על פי שבתוך כך עובר עליו מה שעובר, וחמימות היום שהם כלל התאוות בוער אותו הרבה, אף על פי כן, הוא אינו מניח את מקומו, חס ושלום, רק הוא יושב וממתין ומתעכב אצל הפתח, ימים וזמנים רבים, בחינת והוא יושב פתח האוהל כחם היום; **והבן היטב**, כי איתא בדבריו זכרוננו

לברכה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' מ"ח) **שלפעמים האדם אצל הפתח והוא שב לאחור או שמשתטח ומתפשט אז כנגדו הבעל דבר** וכו', אבל מי שחושב על **תכליתו הנצחי**

באמת וחס על חיינו באמת, אינו שב לאחור ואינו זז ממקומו, חס ושלום, בשום אופן, רק הוא יושב וממתין אצל פתח אוהל הקדושה, שהוא אוהל בית המדרש ואוהל הצדיקים והכשרים, אף על פי שחם היום בוער, חס ושלום, ועל ידי זה **וירא אליו ה'**

וכו'. ויותר מזה מבואר אצלי באריכות יותר. ובימים הללו בכל מה שעובר עלי או מה שאני שומע ממך וכיוצא, כך אני נזכר בכל פעם **והוא יושב פתח האוהל** וכו' כנ"ל. ואף על פי שהכליון עינים קשה

והגביר הרע על הטוב, ועתה רוצה לשוב אל השם יתברך; ועיקר התשובה הוא על ידי שמוצא הטוב שבתוך הרע בעצמו, ומאמין בעצמו שעדיין יש בו טוב ויש לו תקוה לשוב, בבחינת **ובקשתם משם את ה' אלקיך**, משם דייקא, מכל המקומות שנידח שם בין העובדי כוכבים.

על כן מי שרוצה להיות בעל תשובה, צריך בודאי לזהר מלהיות בעל חוב. ועל כן מכנה הכתוב כל רשעת הרשע בשם **לוה רשע** וכו', כי עיקר הרשעות נמשך מהתגברות הימי רע על ימי טוב, שמשם כל ההלוואות ועיכוב הסילוק. ועל כן הזהיר הכתוב: **אם כסף תלוה וכו', לא תהיה לו כנושה וכו'**, כי צריכין לרחם על העני להוציאו מכלל בעל חוב.

אוצר היראה
ד'

שמחה

מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, כי כל אדם מלא יסורים ויגונות כידוע לכל אחד, על כן צריכין להכריח את עצמו בכל הכחות להיות בשמחה.

משפטים

ועיקר השמחה אי אפשר להיות על פי רוב, כי אם על ידי מילי דשטותא. וזהו בחינת מילי דבדיחותא שהיו נוהגים התנאים ואמוראים הקדושים קודם הלימוד, כדי לבוא לשמחה על ידי מילי דבדיחותא, שהם מילי דשטותא דייקא.

וזה נמשך מחמת כי עיקר גלות ישראל, שהוא גלות השכינה, הוא מה שהעצבות שהם הסטרא אחרא והקליפות מתגברין על ישראל, ואינם מניחים אותם לשמוח בה' יתברך ובתורתו הקדושה.

נמצא שעכשיו השמחה בגלות בין הסטרא אחרא והקליפות, משם נמשך כל השמחה של העובדי כוכבים ומזלות והרשעים. כי הסטרא אחרא נקראת יגון ואנחה כידוע. אך כל השמחה שיש אצלם נמשך רק מבחינת גלות השכינה שהיא שמחתן של ישראל שהיא עכשיו בגלות ומניצוצי השמחה שנפלו ביניהם בגלות משם כל שמחתם לפי שעה. ובאמת אחריתה של שמחה זו היא תוגה ויגון ואנחה, ועל זה נאמר: **ולשמחה מה זו עושה**, ועל כן מחמת שהשמחה היא עכשיו בגלות ומלובשת במילין דעלמא שהם מילין דשטותא, על כן מי שרוצה לבוא

מאד, אף על פי כן צריכין להחיות את עצמו ולחזק את עצמו בשמחה בכל עת, על פי הדרכים שהזהירו אדוננו מורנו ורבנו זכרנו לברכה, ובפרט שבתוך כך עוסקים קצת בתורה ותפילה ומצוות אשר הם חיינו ושמחתנו, יותר מזה אי אפשר להאריך כי הגיע זמן קריאת שמע של שחרית, ולומר בשמחה אשרינו מה טוב וכו' ולהניח טלית ותפלין וכו'.

דברי אביך, המצפה לישועות חדשות בכל עת, שיתקיים מהרה (ישעיה י"ב) **ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה** כתרגומו ותקבלון אולפן חדת וכו' מבחירי צדיקים.

נתן מברסלב. כבוד אבי נרו יאיר הוא אצלי מיום א' עד היום, ה' יתברך יזכנו לקיים כבוד אב באמת כראוי ובשמחה גדולה.

סיפור

חיי מוהר"ר תמ"ז

משל על ענין שהזהיר להתפלל על צרת חברו, ששמעתי בשם רבי יודל, ששמע מפיו הקדוש משל למלך שהרחיק את בנו. (אמר המעתיק: שמעתי מפי רבי יצחק דב מטירהאוויע, ששמע מפי רבי יודל משל על ענין הנ"ל, וכפי הנראה שלזה המשל כוון המחבר זכרנו לברכה, על כן ראיתי להציגו כאן וכך שמעתי).

רבנו זכרנו לברכה אמר לר' יודל, שסגולה לגדלות שיתפלל על צרת חברו.

ושאל אותו רבי יודל: **אדרבה לכאורה מזה יתוסף לי גדלות, שאני מתפלל בעד חברי מסתמא אני חשוב יותר מחברי?**

השיב לו רבנו זכרנו לברכה בדרך משל, למלך שכעס על בנו והרחיק אותו ממנו.

אחר כך, הלך הבן ופייס את אביו, וחזר וקרבו. אחר איזה זמן, חזר וחטא הבן לפני אביו, וחזר המלך וגרשו מפניו, וחזר הבן ופייסו עוד הפעם, וכן היה כמה פעמים שהבן מלך כשחטא לפני המלך גרשו מפניו, וכשפייסו חזר המלך וקרבו.

פעם אחת חזר וחטא הבן מלך לפני אביו, וכעס המלך עליו מאד. ונתיישב המלך: **מה יהיה התכלית שאני אגרשו, ואחר כך כשילך הכעס ממני, אזי יבוא ויפייס אותי עוד, איני רוצה בכך, רק אני רוצה לגרשו בתחבולה כזו שלא יוכל עוד לבוא לפני לפייס אותי!...**

מה עשה המלך? העמיד שר אחד מהשרים שלו, בינו ובין הבן מלך, וצוה להשר: **כשיבוא הבן מלך לילך אצלי לרצות ולפייס אותי, אזי לא תניח אותו לילך אצלי.**

וכן היה, שבא הבן מלך כמה פעמים, ורצה לילך לפייס את אביו, ולא הניחו השר כי כן צוה עליו המלך. וכן היה כמה פעמים.

אחר כך, ראה השר הנ"ל, גודל הכסופים שיש להבן מלך אל אביו, ושיש לו יסורים גדולים מאד, בלי שיעור מזה שאינו יכול לבוא לפני אביו, אפילו לפייסו. ונתיישב השר מאחר שהוא מתגעגע כל כך אל אביו, מסתמא יש להמלך גם כן יסורים גדולים שאין הבן יכול לבוא לפניו. **כי כפי גודל כח החשק של החושק, כן הוא מעורר חשק גדול בהנחשק.** והיה לו רחמנות גדול עליהם וגם היו לו יסורים גדולים מזה, כי אמר בדעתו כי הלא אני הוא הגורם לזה, כי אני הוא המסך

המבדיל ביניהם, ואני גורם יסורים להמלך ולהבן מלך.

ונתיישב השר בדעתו, מסתמא בודאי יש איזה תחבולה שיוכל להתפייס הבן מלך עם המלך, כי בודאי לא יעשה המלך דבר כזה שיהיו לבנו יסורים למיד שלא יוכל לבוא לפניו תמיד, וגם להמלך בעצמו יש גם כן יסורים. על כן נתיישב זה השר בודאי זה הדבר אינו תלוי אלא בי שאני בעצמי אלך אל המלך לבקש בעד הבן מלך, שימחל לו עוד ויקרב אותו לפניו.

וכך עשה השר, והלך להמלך וספר להמלך גודל תשוקתו שיש להבן מלך, ובקש מהמלך שימחל לו. ותכף נתרצה המלך ולקח הבן מלך והחזירו למקומו הראשון.

והנמשל מובן ממילא, כשיש לו לחברו חס ושלום איזה יסורים, הן בגשמיות הן ברוחניות, צריך כל אחד לומר שזאת בודאי על ידי, על ידי עוונותי, ואני הוא המסך המבדיל בין המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא ובין העולם. כי הקדוש ברוך הוא רוצה תמיד להשפיע כל טוב לבניו, אך אני היינו עוונותי, הם המסך המבדיל לזה. והעיקר העצה לזה שאני בעצמי אבקש להמלך בעד חברי, **ובודאי לא יהיה לו גדלות**, כי עיקר הגדלות, מה שאחד מתגאה על חברו, היא שיש לו מעלה יתרה מה שאין בחברו, אבל כשיחשב מה שאין בחברו המעלה זו הן בגשמיות הן ברוחניות, היא רק מחמת שאני המסך המבדיל בינו ובין הקדוש ברוך הוא, שרוצה להשפיע תמיד כל טובו, בודאי לא יהיה לו גדלות, אדרבא על ידי זה ישבור גאותו, ויזכה לענוה באמת.

אוצר היראה - עצות בריית, ס"ז

עצות

על ידי תיקון הברית, יכול להוציא דבורי התפילה כחיצים מן הקשת, ואז התחלת קרן משיח, ואז בא לקדושת שבת ונעשה בן חורין וזוכה לתכלית הידיעה, ואז פושת גופו המצורע, שהוא ממסכא דחויא, ולובש בגדי שבת, היינו גוף קדוש מגן עדן, ואז נתרומם מזלו וזוכה לעושר, ונתחזק יצרו הטוב ונתבטל העצבות והליצנות, ועל ידי זה הוא מקים את הנופלים לאהבות ויראות רעות, והוא מקים אותם לאהבות ויראות קדושות, ומעביר החושך מעיניהם, ואז עיניהם רואות נפלאות, ונחשב כאילו ברא את העולם. ועל ידי זה מעלין כל הבקשות והתחנות אשר מתפללין, ומעוררין הגאולה התלויה בלב לבטל שאור וחמץ של יצר לב האדם רע שנסאר לו מנעוריו; ואז יכול להתלהב בלמוד תורה בשלהובין דרחימותא, ומים רבים, שהם אהבות ויראות חיצוניות, אי אפשר להם לכבות ההתלהבות הזאת, והשכינה היא מכסה בכנפיה על דמהון של ישראל באהבה הזאת, שלא ישלטו עליהם זרע מרעים שהם מי המבול, וכל זה זוכין על ידי תיקון הברית.

לקוטי תפילות ב', מ"ב תס"ה-תס"ו

תפילה

{מיוסד על פי תורה פי"ג} רבונו של עולם. עזרני והושיעני מעתה, ועשה את אשר תעשה ברחמיך הרבים ובחסידיך הגדולים ונפלאותיך הנעלמות

ודרכיך הנוראים, וזכני מעתה לשמור את הברית קודש באמת, ואזכה לשוב בתשובה שלימה באמת על העבר, ולזכות מעתה לתיקון הברית באמת, בכח וזכות הצדיקים אמתיים אשר זכו לתיקון הברית בתכלית השלמות.

רבונו של עולם, מלא רחמים, אתה הודעתנו שכל התקונים וכל התורה כולה וכל תיקון העולמות, הכל תלוי בתיקון הברית קודש, שהוא יסוד הכל, כמבואר בכל ספרי קודש, אבל מגודל ההתגברות שהתגבר עלינו היצר הרע מנעורנו, פגמנו הרבה בפנים הברית, כל אחד ואחד כפי פגמיו, כאשר יודע כל אחד ואחד בנפשו (ובפרט וכו'); על כן, אין לי עתה שום דבור איך לדבר בזה, **נאלמתי דומיה החשייתי מטוב וכאבי נעכר**, אך כבר הזהרתנו וחזקתנו לנצח, לזעוק ולצעוק אליך תמיד, יהיה איך שיהיה, על כן באתי לשטוח כפי לרחמיך וישועתך, שתעזרני ותושיעני שאזכה מעתה לתיקון הברית באמת בשלמות, כרצונך הטוב.

חוס וחנני, ורחם עלי והושיעני, ולמדני והורני דרכי עצותיך הקדושות והנפלאות, הגלויות והנסתרות בספרי צדיקיך האמתיים, ותאיר עיני דעתי ושכלי בכל עת, באופן שאזכה להתרחק מתאוה הזאת ומהרהורים האלה, ולמלט נפשי מהם באמת, עד שאזכה לגרשם ולבטלם ממני לגמרי, באופן שאזכה מעתה לתיקון הברית באמת כרצונך הטוב.

מספר אבי הנחל ב' מכתב צ"ד

מכתב

- צריכים לחפש ולמצוא בכל אחד מישראל זכות וטוב
- תהלים פרקים: עז צה קה
- מי ששומע חרפתו ושותק, על ידי זה נתבטל ממנו רבות רעות שהיו ראויין לבא עליו.
- כשאדם בא לאיזה נסיון, ידע כשיעמוד בזה הנסיון, שהקדוש ברוך הוא יעשה לו נס.
- לפעמים על ידי שפלות שאדם משפיל את עצמו, או אחרים משפילין אותו, על ידי זה מבטלין מעליו גזירת מיתה.
- על ידי אמת יזכה לענוה.
- על ידי ענוה תפילתך נשמעת וכמו הקריב כל הקרבנות.
- על ידי ענוה מוסיפין לו גדולה על גדולתו.
- על ידי ענוה מאריך ימים.
- על ידי ענוה אין מדקדקין אחר מעשיו.
- על ידי ענוה נתבטל פחד האויבים.
- על ידי ענוה נתבטל המחלוקת והיסורין.
- על ידי ענוה בא חן.
- על ידי ענוה נתגדל, גם אינו נופל ממדריגתו
- על ידי ענוה, הקדוש ברוך הוא זוכר אותו.
- על ידי ענוה, הקדוש ברוך הוא עושה לו תאוותו.
- אין העולם מתקיים אלא על מי שמיים עצמו כאין.

לעילוי נשמת מרדכי זכריה בן פנחס, ז"ל

לרפואת אביה לאה בת אסתר